

Абдулвоҳид САИДМАТОВ

Дийдор ганимат

Ушбу сатрлар муваллифи Абдулвоҳид Саидматов Тошховуз вилоятининг Ҳалланг кишилоғида яшайди. Бу кишилоғда таникли адабиётшунос олим Матёкуб Кўшжонов шоир ва таржимон Абдулла Матёкубовлар таваллуд топишган.

Абдулвоҳид Тошкент Даврон педагогика институтидаги таҳсил олган. Шу боис тошкентлик дўстларидан бир хабар келса, кўнгли тогдай кўтарилади.

Абдулвоҳиддин ҳозирга "Мозӣ саройи", "Боболарим ёқсан чирок" номли иккита шеърий тўплами эълон қилинган. Уларда саимилий халқона оҳанглар, дўстларни соғинган интиқ кўнгилнинг розлари ўз ифодасини топган.

Абдулвоҳиддини эътиборингизга ҳавола этилаётган шеърлари шеърият муҳлисларига маъқул келади, деган умиддамиз.

Дўстим, бу дунёни туши каби билгин,
Кўшишмоқ — сўрашмоқ бебаҳо зийнат.
Кўн олий мақсадлар кўзларсан, лекин
Умр ўтқинчидир, дийдор ганимат.

Бир оху мисоли елдинг бемалол,
Ортингдан етолмай сарсондир шамол.
Овозим етса гар, сўзим уқиб од,
Умр ўтқинчидир, дийдор ганимат.

БУ ЮРТНИНГ

Тошганида тогу тошини кемирган
Дали, жаёшкун дарёси бор бу юртнинг.
Ёлиз ўзи ёвлашарин емирсан,
Широк кезсан саҳсар бор бу юртнинг.

Учмагандир Ватан деган поласи,
Мардлик эмар бешикдаги боласи.
Шу замин деб жонин тиккан лоласи,
Тумарисдек момоси бор бу юртнинг.

Бедов миниб Эрам боғда сайронা,
Тар тутгандо тўти, будбул ҳайрана.
Сал жаҳидан ёв қўргон вайронा,
Гурғендиц танхоси бор бу юртнинг.

Боғларда олма битган, нор битган,
Мангалайга номус битган, ор битган.
Ўн икки ўйл сувга боқиб ёр кутган,
Вафо рамзи — Зухроси бор бу юртнинг.

Мозиларни сувяг турган минори,
Соясолар минг асрлар чинори.

АДИБ ХОТИРАСИ

ри Абдулла Орипов, шоир ва адиллар, адабиётшунос олимлар Тўра Мирзазев, Ҳудойберди Тўхтабоев, Нахмиддин Комилов, Иброҳим Фафуров, Ўтирип Шоҳимонов, Омон Мұхтор, Эркин Аззамов, Анвар Обиджон, Минходжидин Мирзо, Ашурали Жўраев, Гулом Шомуродов, санъаткор Үлмас Расулов,

адибининг укаси Болта Аминов ва башкалар ўзидан мунносиб адабий мерос қолдирган, ҳаёти ва икоди кўплар учун намуна бўлгулуга Немъат Аминов тўғрисидаги хотираларини сўзлаб бердилар.

Кечада Немъат Аминов ҳаёти ва икодини ўрганиш, адабий жамоатчилик томонидан эътироф этилган бадиий мукаммал асарларини қайта нашр этиш ва китобхонларга етказиш зарурлиги алоҳида тақидидан ўтилди.

УМР ВА ДАРЁ

Немъат Аминовга
Канча яласа ҳам
Ўткарсан инсон,
Умри шу боис дерлар ўтқинчи...

Бунда хиссиятга берилганин ён —
Умр кўлмак эмас — қўриб битгувчи.

Умр — дарё ахир,
Бошланниб тօғдан
Кўйлиб оқафарев улкан денгизга.
Зилол сувдан қониб линар бօғ-рөгарлар,
Кўрк бағишилар суви раҳон, ялпиза...

Тўғри, кўнглингдан ўзга дўст топишинг кийин. Бироқ бунинг учун кўнглинг ҳам тоза бўлиши керак.

Аёл кўнглини овлаш ва гўзалликни тушунишга кетган вакъ қаърига умрим куч-кудрати ва қанчалада сарса асарларни кўмғанини билсанг эди, кўнглимда тоҳхда чимиллаб оғрик берадиган азобларни эҳтимол тушундирди. Бу ҳолат бир кунни сенда ҳам, ха менинг ҳаётим давомчиси бўлган ўтимидан ҳам тақрорланади. Мен сенга бугун хеч нарса дейламайман.

Май анқиган давраларда соткинлик ўрмалаганини англар қолсанг, ҳаёт даражининг ўзинг турган шохига болта урағтанингни хис киласан.

"Эҳтимол, сендан ёзувчи чиқмас, — дедим ўғимга. — Шундай бўлгани ҳам яхши. Ешик хаваси-да, майли, хикоя ёзисан. Беғубор кўнглинг ниманидир англагандай — ёзмандаг тўрт-беш чорки биррикби, одамови, бироқ аълоҳи синфодига тумхат килишади. Ўгрилида айлашади. Ҳалиги аълоҳи бола эса, мактабга бормай қўяди. Улялди. Ана шу узисининг ичади исён ўтнини ёқади. Ўзинг ўйлаб кўра, у нега мактабга бормади? Кўнглидан нималар кечади? Оғрик, ўқинч, ноҳаҳлик зарбайдан ўзини ўнглай олмай қолган боланинг юрагидаги азоб, умуман, инсон ботинидаги исён минг-минг йиллардан бери адабиётнинг сочини оқартириб келалти...

Хулла, ўзини-ўзи ингантан, эҳтираси ни соувқонлик билан босиб, ҳаёт ўйниларидан кула биладиган одамгина ёзувчи бўлалди.

Эҳтимол, ўша одамови ўртогингинни оғрик ўзкан юрагидан келаҳаккинг шох асари муҳлангандир. Яратилган буюк асарларнинг бари болаликдан озиқланаиди."

Истеъододлар кўпинча танҳоликни хис кўришади.

Бир даврада бўйдим. Казо-казо машҳулар давраси. Адабиётнинг бугуни (менимча ёртаси эмас) шулардир эҳтимол. Бироқ кўйиб бирни гапиради, бир-бирни мактайди.

Ўйларканман дўстим,
Сени бу лаҳза
Ўнгимда жонланар ажиси бир дарё —
Тўлсигани отар шодон қаҳ-қаҳа,
Тилла табассумлар — мажхлари гўё!

Тўнг дарё эдинг сен,
Қайнотк ижодинг
Мавжланиб ўхб оқди тўллатиб қирғоқ,
Даннинг юрагидан чиқмайди ёдинг,
Дарё каби умринг —
Ҳаммиша ўйғоқ!

Фулом ШОМУРОД

Май кўрғур дамба-дам давра айланяпти. Бошлари кизиди чоғи, дилдаги тилга кўди. Майдо-чўйда гиббатлар ҳаёни узлағач, муддоа аён бўлди. Барча ўйлар Римда тулашгани каби, уларнинг гаплари ҳам бир нуктада бирориди:

— Биз бир-биримизни асрашимиз керак, бир-биримизга сунянишимиз керак, бир давра бўйиб жамлашиб, бир-биримизни кўлашшимиз шарт.

Эй, тавбандан!... Ҳар қайсанг ўзинг чадоҳо бўлсанг, нега бир-бирингни

Кўйкор НОРКОБИЛ

асадиган юнглай олмай қолган боланинг юрагидаги азоб, умуман, инсон ботинидаги исён минг-минг йиллардан бери адабиётнинг сочини оқартириб келалти...

Одамзод тотув-инюк яшаган кезлар бўлғанинг ўйкими, билмадим. Бироқ орасидан кил ўтмайдиган ахил қишишлар ўтасидан нафс тўғрибандан ўтган ногдано бу дунёни ўзилини.

Файласуфлардан бир: "Ер — сувда сиздиган кемадир...", дейди. Бу қараш, ҳакиқат деворини размийлик накши билан бешаша ўшбай туолади. Сувда сиздиган Ер кемасининг дарғаси агар инсон фарзанди бўлса, кема тақдирини ўйлаб қайғуга чўйким иложинг ўй...

"Пойабзалим обёғимни кисиб тургач, оғоннинг көнглигидан не наф", деб ёзигириди. Файласуфларни таҳдиди:

— Мен бу одамда икни хил дунёни — истеъододни ва пасткашлини кўрдим.

Унинг кутиларини варақлаштанди бир куч оғирлаб ичада кашхарлар яшириганини хис қиласан.

Челаклаб олингандаги денгиз суви кириб қолмагани каби, ҳовчулаб олган билан саҳро кумининг адогига этиб бўлмаган сингари, қалби ўйғоқ инсон идрокининг тафқақур зарарлари ҳам ҳеч кечаки тутхатиб сизлиги инсонга руҳий осойишталик баҳш эта олади...

Бадиий асарда ёзувчи ўйлаб топган,

соатнинг чирқиллаб айланяётган лах-

замилига кўлини теккизиб уни тутхат-

ган болакай вакти малгуб этдим, деб ўйлади.

Канийди лахзамига айланяётган

Ер шарини бояглаб кўёлслак. Ерини тутхатиб турниш эвазига ҳам биз вактининг устидан тантана килолмаймиз. Самовот

СЕНИКИ

Қисматёр албатта ҷархинг гардии, Аёндир ўзига ҳар қиляниши.
Оламинг шоҳисан ёки даршини, Ҳудойим қўлласа, сарпо сеники.

Демасман ҳар қиляни
қилемшишинг шараф,
Эзгу амаларни балки бир тарафа.
Майли гул бўлсанг ҳам,
бўлсанг ҳам алаф,
Томиринг заминда, саҳро сеники.

Ёт эмас сенга ҳам ишқ деган олов,
Муборак туйгудир бошингда ялов,
Мингта Коработир бўлганди ҳам ёё,
Севидан кечмасан, Зухро сеники.

Даър ўтар, давронинг кетгайдир абас,
Балки қолар сендан нимжонига сас.
Тоши тикидирсан, яшапсан, бас,
Хоҳ яхши, хоҳ ёмон, дунё сеники.

ТЎРГЛИКЛАР

Олам кенг, қай зотлар бизни танибдири,
Бойлиқда ҳар кимса дўстидир, ҳабибдири.
Даълатманд ўйқиса, сувачилар кўл,
Гариф хаста бўйса, ўзи табибидир.

Тингласанг, айтайсан сўзим бир бошдан,
Дўстимдан хат келди,
тоғ ошиб Шошдан
Қадрин баланд кўйдим ҳолим сўрмаган

Румий айлантирид қўнглини кўзга,
Фирғонг алишиди атласин бўзга.
Мен кўшик кўйласам бутун олам жим,
Сенинг парвошинг ўйк, сен ўша-ўша.

Тилагим, орзулар кетмасин йироқ,
Виссонинг ортидан келмасин фироқ.
Бахтилан кўнглигима сингидирсан зиё
Ва яна бир дилга ёндириш чирок.

Танги тартибига келтирилмасман шак,
Дунё ётничи омонидан бешак.
Еннинг сиртида қандай чирок бор,
Магарки остида шунчалар безак?

Ютуриб келган тўлқин
Кетаётган одамни жиҳза ҳўл қиласа...
Дарё нақдар сувуқ!

Тонг юлдузи!
Олчазорда тинчлик ўйқ.
Тоғ бошида булутлар.

Ютуриб келган тўлқин
Кетаётган одамни жиҳза ҳўл қиласа...
Дарё нақдар сувуқ!

Тонг чоғи онажоним
кириб келди тушинга...
Кетаётган одамни жиҳза ҳўл қиласа...

Ишиб юлдан юнглар
Ошёнинга сарсан юнглар
Шамсияга юнглар

Қаҳратон қиши.
Кенг саҳрода кўриқчи —
Қарғаларга қўналга.

Вақт қишига бож тўлади
Ва тинчил қолди бирдан
Саратонда деңгиздай.

Ишиб қолган қадаригоч!
Ошёнинга кирганда
Шамсияга юнглар

Тўлин ой нури!
Қарагайнинг сояси
бўйрага тушди.

Мен бу одамда икни хил дунёни —
истеъододни ва пасткашлини кўрдим.

Унинг кутиларини варақлаштанди бир куч оғирлаб ичада кашхарлар яшириганини хис қиласан.

«Мен буокман», деб деган катта одамни кичиниагина кўрмоки бўлсанг шунинг нағини синаб кўр. Тилида ҳалк, ботинида эса "мен" деган одамнинг охизлигини кўрши нақдарада оғирлиги этасан.

Адабиётнинг йўли тутхат қолмайди, чунки абдияни мансилига тутхатади.

Бироқ мен ўзумчиман деганларнинг ҳаммаси ҳам бу манзилгана этиб борлайди. Истеъодод макоми эса ана ша манзил мезон билан ўлчанди.

Дўст сотса, хиёнат қиласа, чидаш мумкин. Ўзини номард бўлса тишини-тишига кўясан. Бироқ сенин ўз ю

ЭЗГУЛИКНИ ДИЛГА ЖО АЙЛАБ...

Ҳаёт гултохи бўлган Инсон бир умр эзгулик-
ка интилиб яшайди. Ҳаётда ҳар кимнинг ўз-
урини, тақдири ва ўзининг айтар сўзи бор. Ана
шундай инсонлардан бири умрининг чорак асрини Куролли
кучлар сафида ўтказган шоир Искандар Раҳмонидир. Искан-
дар Раҳмон кўлидаги маълҳам одамларнинг наини танасида-
ги жарохатга, балки қалб ярасига ҳам даво бўлиб келияти.

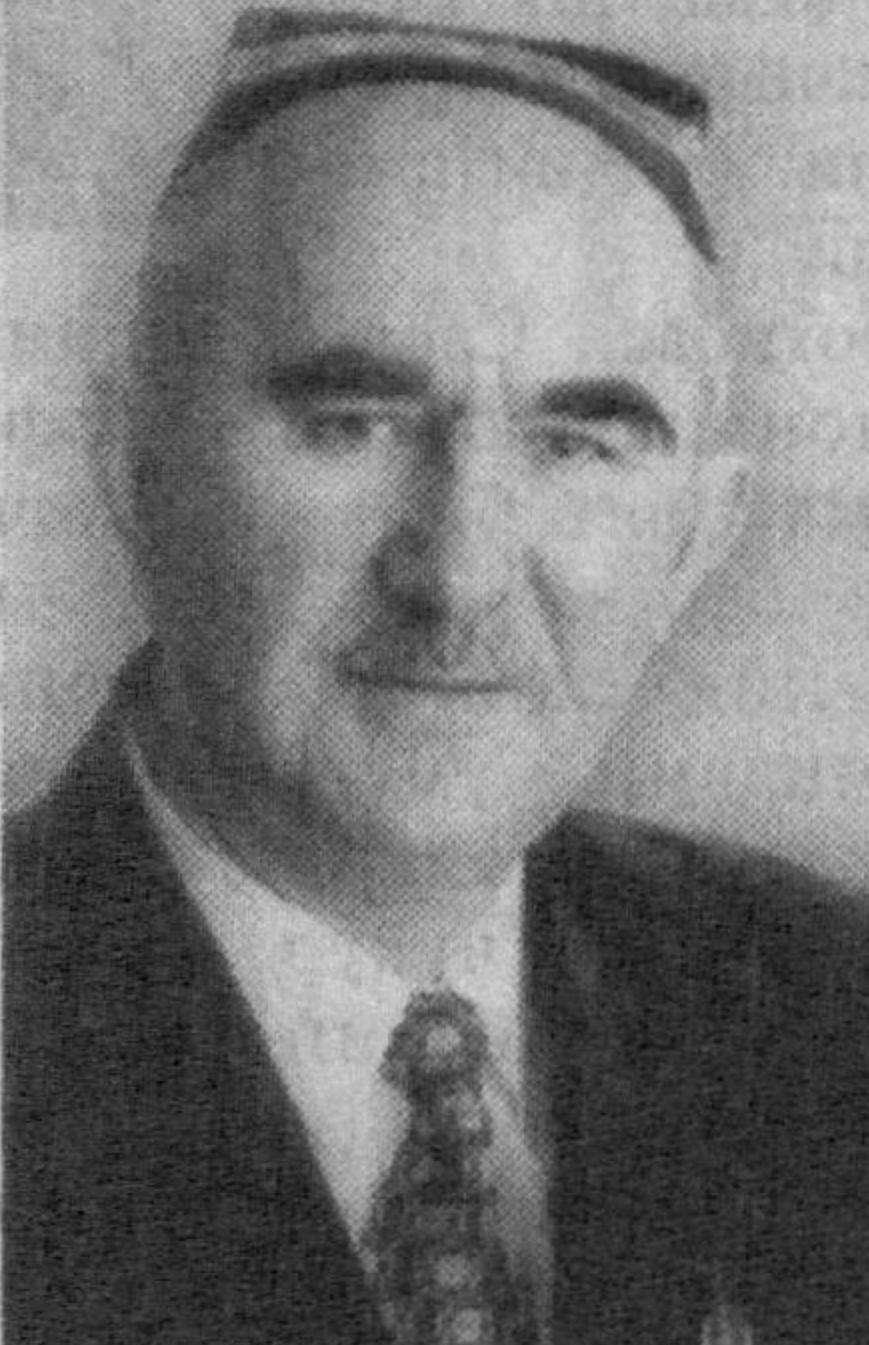
Калам Искандар аканинг кирк йил-
лик ҳарроҳи. Бугунги кунда бу шоирлаб
иносоннинг эллинидан ортиқ ҳарбий-ва-
тапарварлик мавзудига шеълари турли санъат-
корлар томонидан кўшика айланган. Байрам-тадбирла-
римизни эса бу кўшиклар-
сиз тасаввур килиш кийин.
Хозиринг кадар ижодкорнинг
“Мехрибонлар”, “Дардинг
билин яшайман дунё”, “Оқ
либоси ҳалоскорлар”,
“Оловли гулдуста”, “Ҳарбий
шифокор ҳазинаси” каби
бир кичка ҳужжатли кисса-
лари ва хикоялар тўпламла-
ри ҳамда “Иўйлардада гул-
лар”, “Ўзбекистон аскарла-
римиз”, “Жоним фидо, Ва-
тана”, “Асрар болам, ўзинг-
ни” номли шеърий тўпламлари чоп
этилган.

Унинг қаламига мансуб ҳарбий-ват-
апарварлик мавзудига “Ҳар бахор, ҳар
кузда”, “Фарзандимиз Туркестоннинг”,
“Жонар фидо Ватанга” каби бир кичка
кўшиклиар 1994 — 2001 йillarda ўтка-
зилган “Ўзбекистон — Ватаним маним”
ҳамда “Аскар қўшиклиари” кўрик-танлов-
лари голиб деб топилган. Шунингдек
Ўзбекистонда хизмат кўрсатган артист
Гулбахор Эркулова ижро этадиган “Ас-
салом, Тошкентим” күшиги ҳам юрт-
дошларимиз кўнглидан жой олган.

Искандар ака ўзининг камтарнилиги,
самиимилиги, жонкуярги ва инсон-
ларга ётиборлиги билан дўсту-қадро-
нолари қўлидан ўрин олган. У киши-
ни ҳаммиша бир ўз билан банд ҳолда —
кимнингдир мушкулини осон қилиш
йўлида уринаётганини кўрасиз.

“Устоз — отандеги улуг” деган накл у
Иносоннинг кундаки аъмолига айланниб
колган. Устозлари — марҳум Немятжон
Кулагулдуллаев ва ўзбекистон ҳоли шои-
ри Пўлат Мўминни ҳаммиша хотирлаб
турдилар. У киши билан буладиган
ўзаро субҳатларда “Иносон ниятини яхши
килиши керак, астойдил ният қилинса,
мурод ҳосил бўлади, ҳайтингиз ҳам маз-
муни бўлади”, — дея тез-тез таъкид-
лаб турдилар. Бу ҳижмат Искандар ака-
нинг ҳаётни шиорига айланган.

Кутубхона

Искандар Раҳмонов ўзининг бой
ҳаётий таҳрибаси, ҳарбий-ватапарвар-
лик мавзусидаги ўй-муҳозазалари бил-
лан ўртоқлашсан масқадида ОАВ, ҳамда турли ҳарбий
қисм бўлинманларида фаол
чикишлар килиб, учрашув-
лар ўтказиб турдилар. Уларнинг мураббий сифати-
да “Фавқулодда ваязитлар-
да ахоли ва ҳудудларнинг
тиббий муҳофазаси” бўйича
ёзган кўлламас ва даролик-
лари алоҳидаги диккати са-
зовор. Тиниб-тинчимас ижодкор И.Рахмонов юртбо-
шишимизнинг “Миллий арми-
ямис — мустақилигимиз-
нинг, тинч ва осонида шоиста-
хётимизнинг мустаҳкам к-
фолатидир” — деган рисо-
ласидаги “Менинг ёзгу орузим шуки, ар-
миямиз ҳалқимиз, миллатимизнинг минг
ийлар давомидаги шаклланган асл
киёфаси, азалий қадриялари ва хис-
латларини ўзида мухассас этин, унинг
сафарлари хизмат қилинган фарзанд-
ларимиз ўзи туғилиб ўтсан, вояғ етган
ота-боболарининг хоки ётган муқаддас
заминимизага садоқатли бўлсин” — деган
пурмасно гапларининг ихросини
амалга ошируви фаол тарбиботи си-
фатидан ёртган кунимиз давомчилири
ошли ва фарзандлар камолини ўйлаб
яшяпти, юртим деб, элим деб меҳнат
килишига. Мухтарам Президентимиз
айтганидек “Аёл дунёни гўзал, меҳри
да долатни қилиш учун яратилган”.

Амма гуллар орасида базлан ала-
лар ҳам ўсади...

Хәёсни йўқотиб, охир-оқибат ўз
шашнига доғ тушираётган аёллар, қиз-
лар борлиги ачинарли. Улар очик-очик
холда қўнишиб, ўз баданларини ат-
роғдигиларга кўз-кўз қилишаттаги на-
қадар явчли. Ҳәёслиннинг ҳаётимизда
ураши нафакат оила ва маҳалла-
нинг, балки жамиятнинг ҳам шашнига
доғ бўлиб тушшини унутмаслигимиз
керак. Мактабларда ўсмир қизларнинг
айримлари шундай очик холда (ярим
яланғоч) кийинишади, улар ҳатто
ўкувчи эканликларини унтиб қўйиш-

**Билол АМИНОВ,
Гулчехра КАРИМОВА**

лат ва кусурлар йўқ эмасди. Лекин Анна Григорьевна ўйлан-
гиди Алоянина башкага турмушга чиқиб кетиб кол-
ган, ўтгай ўлгини босқиша мажбур. Шу боисдан, бир оқсоч аёлни
хизматкорликка ўтланган эди. Бу-
нинг устига қашноқини балоши
эзди, қарзлари ачнагина. Хорғин,
ҳаёт азоб-кубатлари ёзиг кўйган,
норози киёфадаги бу одам Анна
Григорьевнадек ёшига соҳиб-
мод кизга ёкиб колди.

Аннага дастлаб эзлик сўм пул
бериб, ўса адиба бирор ишларни,
деккимнинг ташинида. Аммо адиб-
га бўлунгай боянниб, уни кўрмас-
ца туромайдиган даражага етади.

1867 йилнинг 15 февралидаги
уларнинг тўйлари бўлиб ўтади
ва адиб вафот этгуга қадар —
1881 йилгача бирга яшади.

Фёдор Михаилович қозо қилинди
Анна Эндинга ўтиз бешга
қадам қўйганди. Аммо адиб-
дан бир неча фарзандлар, ўнлаб
шох асралар колди.

Анна Григорьевна ёзувчининг
огир ва укубатли ҳаётiga шерки
булиди. Юқорида тавқидлаб ўтга-
нимиздек, аввало, мухтожлик
Достоевскийнинг елкасидан зил-
забил юк бўлиб босиб турдиди. Иккинчидан ўнда туткан дар-
ди анича юллардан бери азоб
берарди. Бунинг устига, Сибирда
сурғунлик йилларидаги азоб-
кубатлар асорати безовта куларди.
Булар ҳам камлик қилинди, ҳаёт-
кошида ёзикларни кадаб, ҳадеб
тавъириф берилган.

Достоевскийнинг ўзининг
асосий қисмини ўлим
мавзуси ёгаламаган бўлади.
“Масъума” хикоясидаги тафси-
лотларни, “Жинот ва жаоз”
номинадаги расколников образи-
ни бир эслан. Улардаги ўлим
даҳшати сизни ҳам вахимга сол-
лади. Адаб ўлим хаёшини, холатини
асарларида эримасдан, ҳафса-
билимдаги қолдим. Бир пайтлар бор-
ланган кўнгиллар шағари боз
ёришаттанди, унинг менга нис-
батан ишк, колдузи сунайтандай

бундан ўзимни сизни ўтади.

Аммо... Барбир, нима ўлм-
дига ўлим жаёсига махдум

этепларни ўнинг руҳигита қатти-
катьсир этанди. Акс холда, ико-

тически қамкодай
“ялт” этиди. (Албат-
тар, ёзрак қишига ўзини
иқни аёлни Алоянира Суслоп-
вадан — Ж.Х.) эти. Уни ўқига-
ним сари шунака ҳаяхонланни
кетдимди, очиги нима килишини
билимдаги қолдим. Бир пайтлар бор-
ланган кўнгиллар шағари боз
ёришаттанди, унинг менга нис-
батан ишк, колдузи сунайтандай

бундан ўзимни сизни ўтади.

Аммо... Барбир, нима ўлм-

дига ўлим жаёсига махдум

этепларни ўнинг руҳигита қатти-
катьсир этанди. Акс холда, ико-

тически қамкодай
“ялт” этиди. (Албат-
тар, ёзрак қишига ўзини
иқни аёлни Алоянира Суслоп-
вадан — Ж.Х.) эти. Уни ўқига-
ним сари шунака ҳаяхонланни
кетдимди, очиги нима килишини
билимдаги қолдим. Бир пайтлар бор-
ланган кўнгиллар шағари боз
ёришаттанди, унинг менга нис-
батан ишк, колдузи сунайтандай

бундан ўзимни сизни ўтади.

Аммо... Барбир, нима ўлм-

дига ўлим жаёсига махдум

этепларни ўнинг руҳигита қатти-
катьсир этанди. Акс холда, ико-

тически қамкодай
“ялт” этиди. (Албат-
тар, ёзрак қишига ўзини
иқни аёлни Алоянира Суслоп-
вадан — Ж.Х.) эти. Уни ўқига-
ним сари шунака ҳаяхонланни
кетдимди, очиги нима килишини
билимдаги қолдим. Бир пайтлар бор-
ланган кўнгиллар шағари боз
ёришаттанди, унинг менга нис-
батан ишк, колдузи сунайтандай

бундан ўзимни сизни ўтади.

Аммо... Барбир, нима ўлм-

дига ўлим жаёсига махдум

этепларни ўнинг руҳигита қатти-
катьсир этанди. Акс холда, ико-

тически қамкодай
“ялт” этиди. (Албат-
тар, ёзрак қишига ўзини
иқни аёлни Алоянира Суслоп-
вадан — Ж.Х.) эти. Уни ўқига-
ним сари шунака ҳаяхонланни
кетдимди, очиги нима килишини
билимдаги қолдим. Бир пайтлар бор-
ланган кўнгиллар шағари боз
ёришаттанди, унинг менга нис-
батан ишк, колдузи сунайтандай

бундан ўзимни сизни ўтади.

Аммо... Барбир, нима ўлм-

дига ўлим жаёсига махдум

этепларни ўнинг руҳигита қатти-
катьсир этанди. Акс холда, ико-

тически қамкодай
“ялт” этиди. (Албат-
тар, ёзрак қишига ўзини
иқни аёлни Алоянира Суслоп-
вадан — Ж.Х.) эти. Уни ўқига-
ним сари шунака ҳаяхонланни
кетдимди, очиги нима килишини
билимдаги қолдим. Бир пайтлар бор-
ланган кўнгиллар шағари боз
ёришаттанди, унинг менга нис-
батан ишк, колдузи сунайтандай

бундан ўзимни сизни ўтади.

Аммо... Барбир, нима ўлм-

дига ўлим жаёсига махдум

этепларни ўнинг руҳигита қатти-
катьсир этанди. Акс холда, ико-

тически қамкодай
“ялт” этиди. (Албат-
тар, ёзрак қишига ўзини
иқни аёлни Алоянира Суслоп-
вадан — Ж.Х.) эти. Уни ўқига-
ним сари шунака ҳаяхонланни
кетдимди, очиги нима килишини
билимдаги қолдим. Бир пайтлар бор-
ланган кўнгиллар шағари боз
ёришаттанди, унинг менга нис-
батан ишк, колдузи сунайтандай

бундан ўзимни сизни ўтади.

Аммо... Барбир, нима ўлм-

дига ўлим жаёсига махдум

этепларни ўнинг руҳигита қатти-
катьсир этанди. Акс холда, ико-

тически қамкодай
“ялт” этиди. (Албат-
тар, ёзрак қишига ўзини
иқни аёлни Алоянира Суслоп-
вадан — Ж.Х.) эти. Уни ўқига-
ним сари шунака ҳаяхонланни
кетдимди, очиги нима килишини
билимдаги қолдим. Бир пайтлар бор-
ланган кўнгиллар шағари боз
ёришаттанди, унинг менга нис-
батан ишк, колдузи сунайтандай

бундан ўзимни сизни ўтади.

Аммо... Барбир, нима ўлм-

дига ўлим жаёсига махдум

этепларни ўнинг руҳигита қатти-
катьсир этанди. Акс холда, ико-

тически қамкодай
“ялт” этиди. (Албат-
тар, ёзрак қишига ўзини
иқни аёлни Алоянира Суслоп-
вадан — Ж.Х.) эти. Уни ўқига-
ним сари шунака ҳаяхонланни
кетдимди, очиги нима килишини
билимдаги қолдим. Бир пайтлар бор-
ланган кўнгиллар шағари боз
ёришаттанди, унинг менга нис-
батан ишк, колдузи сунайтандай

бундан ўзимни сизни ўтади.

Аммо... Б